

ZONDE!

Het was een mooie zomerdag, een zondag en het was bijna windstil. Twee kleine, gereformeerde meisjes, mijn nichtje en ik, deden hun best om haar ouders bij te houden, die het plan hadden opgevat om op deze dag maar eens in Den Burg te gaan kerken. En daarna te gast bij opa en opoe. Nou, dat was feest.

Niet perse het eerste gedeelte, maar het tweede toch zeker wel. Helemaal naar Den Burg, de grote stad, opa en opoe vinden op het Schilderend, een spannende zoektocht door al die onbekende straten. En dan laten zien dat je dat hele eind zelf had gefietst. Aan het avontuur van die dag moest ik denken bij het zien van een schilderij van 'Blok' van De Leemkuil met al die kronkelende tuinwallen, onlangs op de expositie in het Drijverhuus in Den Hoorn. Nee, gien tuinwallen, want wij kwamen uit De Polder, het emigratiegebied waar geen dialect gesproken werd. Maar tuinwal of tuunwal, na de kerk gingen wij met opa en mijn oom wandelen tussen die grappige grasmuurtjes. Ach, wat was dat spannend. In het begin.

Ik was een jaar of zes, zeven en kwam met mijn hoofd ja/nee boven de tuinwallen uit. Overal bloeiden van die leuke blauwe klokjes, waar je een mooie ketting mee kon rijden. Mooi stond dat in ons haar. 'Opa, kijk eens!' Waar was opa nou? O gunst, daar stonden ze weer te kijken en te praten en te wijzen. Handen op de rug, geen gang zat erin. Wij willen weten wat er om dat bochtje zit, kom nou, loop eens door! Grote mensen kunnen niet wandelen. Ze staan maar en staan maar. 'Vanaf hier weten wij de weg terug wel, hoor. Mogen we alleen?' Stoer voelden we ons. Zouden we nog even een klein rondje maken? Als we het geluid van de TEM in de gaten hielden kwamen we heus wel terug op het Schilderend. En anders konden we het toch aan iemand vragen? Zo gezegd, zo gedaan. Onze route voerde langs een veld met een paar hoge hekken. Wat gebeurde hier? We keken onze ogen uit. Voetballers, een veld vol! Ademloos bekeken we het gebeuren, wat een bof dat wij hier net langs kwamen. Opgetogen kwamen we een hele tijd later bij opoe en tante aan en vertelden met schitterende ogen over ons avontuur. Hadden zij ooit wel eens zoiets geweldig gezien? Maar daar kwamen we van de koude kermis thuis.

Wisten wij wel wat voor dag het vandaag was? Zondag! En dan mocht er niet gevoetbald worden. Zondags hoorde je naar de kerk te gaan en verder rustig thuis te zijn, een boek lezen of een klein wandelingetje maken. 'Kinders, dat jullie daar hebben staan kijken, is een grote zonde! Voetbal, en dat nog wel op de dag des Heeren! Een gróte zonde,' benadrukte opoe nogmaals. Daar stonden we, beteuterd. Ons wereldavontuur aan diggelen. Waren we echt zo ver van het pad? Als goed gereformeerde kinderen, doorkneed met zondebesef, begrepen we dat hier iets drastisch moest gebeuren. En we wisten ook wát. Hier was maar één remedie voor: op de knieën. En voor het bed van opoe knielden wij braaf neer en baden ernstig om vergeving. En zo, klein en gereinigd, fietsten we later in de middag terug naar de weidsheid van de Polder. Zuiver landschap, zonder voetbalgeweld en verleiding.